

Integriteit is overal

Bij mij in de straat staat een groot oud pand dat ooit eens in appartementen is onderverdeeld. Het pand is van een corporatie die deze appartementen verhuurt aan buitenlandse studenten die hier voor een paar maanden of langer verblijven.

Op de begane grond, de plint als het ware, zit horecaruimte. Het lukt maar niet om deze ruimte winstgevend te exploiteren. De afgelopen jaren heb ik een Scandinavisch restaurant en een Schotse pub voorbij zien komen. En diverse Oudhollandse cafés waarin je vooral goed voetbalwedstijden kon bekijken. Maar geen van alle hield het lang vol. Er is iets mis met deze plek waardoor horeca er niet van de grond komt; de plint staat nu al geruime tijd leeg.

Leegstand is niet goed voor een pand, maar ook niet voor een straat of voor een wijk. De plint in mijn straat vervuilde nogal, zowel van binnen als van buiten. Terwijl de rest van de bewoners er alles aan doen om de straat mee te slepen in de vaart der volkeren, bleef dit stukje een beetje achter. Tijd voor actie; een mailtje naar de corporatie was zo verstuurd en de reactie liet niet lang op zich wachten. Binnen een paar weken waren de ramen gelapt en was de boel opgeruimd. Met eenvoudige middelen was de straat weer toonbaar gemaakt. Besluitvorming over een structurele aanpak bleek ook al in de maak.

Eind goed, al goed.

Tot ik het verhaal thuis vertelde, en later ook aan een aantal collega's. Er viel mij een hoop meewarigheid ten deel over mijn naïviteit. Uiteraard was ik tevreden, want ze hadden mij natuurlijk gegoogled en besloten dat het verstandig was om maar aardig tegen mij te zijn. Kan altijd van pas komen, een goede relatie met de Aw.

Dat geloofde ik niet. Ik geloofde dat de corporatie in kwestie echt niet wilde dat één van hun panden een smet legde op de wijk. En bovendien wilde ik ook niet geloven

dat ik, onbewust of naïef zo je wilt, misbruik had gemaakt van mijn functie. Dat was absoluut niet mijn intentie en zou ook nog eens niet integer zijn. Maar één manier om er achter te komen; het gewoon vragen. De teamleider Beheer kon mij niet meteen gerust stellen. Ik had gehoopt dat hij mij niet kende, maar dat bleek niet het geval; hij wist wie ik was. Maar gelukkig kon hij mij overtuigen dat hij zelf ook vond dat er iets moest gebeuren met het pand en blij was dat ik hem er op gewezen had. Ik vertelde hem over de meewarigheid van familie en collega's en dat raakte hem. "Daarmee zeggen ze dus in feite, dat het normaal was geweest als we niets zouden doen, en alleen maar in actie zijn gekomen omdat jij belde." Ik begreep dat het hiermee ook voor hem, weliswaar om een heel andere reden, ook een kwestie van integriteit was geworden.

Kortom, het raakte ons allebei en ik was blij dat we er over door konden praten. Als toezichthouder ben je ook een burger en dus moet je ook je eigen mening, onder je eigen naam, kunnen geven. En als corporatie heb je blijkbaar nog altijd de schijn altijd tegen. Dank je wel Sander Jongerling, teamleider Beheer van DUWO, voor dit inzicht en het goede gesprek. En voor het weer toonbaar maken van de straat natuurlijk.

Integriteit ligt altijd ergens om de hoek verscholen en is denk ik ook iedere schijn vermijden. Dat laatste is mij blijkbaar niet echt gelukt. De volgende keer zal ik er dus in ieder geval wat beter over nadenken. ■

Kees van Nieuwamerongen is directeur Autoriteit woningcorporaties bij ILT